

Szyickie budowle Awadhu – charakterystyka i nazewnictwo

Agnieszka Kuczkiewicz-Fraś

*Instytut Bliskiego i Dalekiego Wschodu
Uniwersytet Jagielloński w Krakowie*

Położony w północnych Indiach region Awadhu (znanego również w starszych źródłach brytyjskich pod nazwą Oudh lub Oude), obecnie stanowiący część stanu Uttar Pradeś, od kilkuset lat pozostaje największym centrum szyickim na subkontynencie. Szczególnie dużą rolę w kształtowaniu jego kulturowej tradycji odegrała szyicka dynastia *nawābów*, władająca terenami Awadhu w latach 1722-1858.

Kulturowe i religijne dziedzictwo szyitów przejawiało się między innymi w architekturze regionu, obfitującej szczególnie w budowle wznoszone w związku z żałobnymi obchodami miesiąca *muḥarram*, upamiętniającego męczeństwo i śmierć imama Al-Husayna. *Imambary* (*imāmbārā* – hala zgromadzeń) i *dargahy* (*dargāh* – mauzoleum), których w samym Lakhnau, stolicy regionu, można naliczyć dziesiątki, i które nadają tej części subkontynentu niespotykany nigdzie indziej koloryt, charakteryzują się nie tylko specyficznym indo-muzułmańskim synkryzmem architektonicznym, ale także wieloźródłowym nazewnictwem, czerpiącym z języka arabskiego, perskiego oraz hindi/urdu. Wystąpienie jest próbą kategoryzacji i charakterystyki tego typu szyickich budowli Awadhu oraz związanego z nimi nazewnictwa.